

Zij verliet samen met jouw ouders Eritrea in februari 2018. Je hebt ook nog een broer, A.N.S.. Hij werd geboren op [...] december 2020 in Verviers, België.

Op 23/10/2019 hebben jouw ouders een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 27/01/2020 door het CGVS een niet-ontvankelijke beslissing genomen.

Op 07/02/2020 dienden je ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de RvV, die op 17/07/2020 een arrest velde dat besloot tot vernietiging van de beslissing van het CGVS. Dienaangaande werden je ouders opnieuw opgeroepen door het CGVS en werd er na grondig onderzoek een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 05/08/2021. Op 21/09/2021 dienden jouw ouders een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV, die op 24/11/2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 01/12/2021 werd in je eigen naam een verzoek om internationale bescherming ingediend. Gezien jouw jonge leeftijd en je daaruit voortvloeiend onvermogen om je uit te drukken is jouw verzoek om internationale bescherming integraal gebaseerd op de verklaringen die jouw moeder heeft afgelegd. Je moeder vreesde bij jouw terugkeer naar Eritrea dat je samen met je ouders in de gevangenis gezet zal worden omdat zij illegaal het land verlieten en omdat je vader ontsnapte uit de gevangenis. Je moeder vreesde voor jou verder de nationale dienstplicht in Eritrea. Je moeder legde ter staving van je verzoek geen documenten neer. Op 09/05/2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in jouw dossier. De RvV bevestigde deze beslissing op 20/04/2023.

Op 11/08/2025 werd in je eigen naam een eerste volgende verzoek om internationale bescherming ingediend. Voor je zus S. en je zus A. werd toen respectievelijk een tweede en een eerste volgende verzoek om internationale bescherming ingediend. Gezien jouw jonge leeftijd en je daaruit voortvloeiend onvermogen om je uit te drukken is jouw verzoek om internationale bescherming integraal gebaseerd op de verklaringen die jouw ouders hebben afgelegd. Jouw ouders halen aan dat je goed aan het studeren bent en flink naar school gaat, dat je punten heel hoog zijn. Als ze je naar een andere plaats zouden brengen, zou je ontwikkeling achteruit gaan. Ze vrezen dat je in Eritrea niet zo goed kan studeren zoals hier.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van je vorig verzoek om internationale bescherming, als begeleide minderjarige, bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het verleden steunmaatregelen verleend, en kreeg jouw moeder de kans om met de hulp van een Eritrese tolk en jouw advocaat haar vrees in jouw hoofde uiteen te zetten.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in je administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat je jouw huidig verzoek deels steunt op de motieven die je naar aanleiding van jouw vorig verzoek hebt uiteengezet, m.n. dat er in Eritrea geen goede scholen zijn en daarom hier wil blijven studeren. Het CGVS verklaarde je vorig verzoek niet ontvankelijk. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er jouw geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat je voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat je géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat je naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op jouw asielverzoek. Jouw bewering dat je in Eritrea niet zo goed kan studeren zoals hier en dat je ontwikkeling achteruit zal gaan, is louter een verwijzing naar de asielmotieven die je reeds in het verleden heeft uiteengezet. Zoals toen werd opgemerkt volstaat het gegeven dat er een mogelijks verschil is in onderwijskwaliteit niet om in jouw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat je minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op je moet worden toegepast.

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

“- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 (“Vluchtelingenconventie”)

- schending van artikel 57/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht
- schending van artikel 3 van de Wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker onderbouwt dit middel als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd op 11 augustus 2025 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 14 november 2025 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken Vreemdelingenzaken op 14 november 2025. Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

2. In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien:

[...]

Het woord “kan” wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.

[toelichting inzake de motiveringsplicht]

Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet.

3. Door de verzoekende partij werd op 11 augustus 2025 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 14 november 2025 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken Vreemdelingenzaken op 14 november 2025. De rechtsgrondslag voor het nemen van de bestreden beslissing wordt door de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gezocht in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang moet onderzoeken of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk, waartoe de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in casu heeft besloten door het nemen van de bestreden beslissing.

In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° van de Vreemdelingenwet, verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

4. De verzoekende partij is het oneens met de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd.

De verzoekende partij legde hierom zowel bijkomende verklaringen af in het kader van het volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Bij de beoordeling van een volgend verzoek geldt slechts een beperkte drempel. Het volstaat dat de aangevoerde feiten nieuw zijn in die zin dat zij nog niet eerder in de procedure aan bod kwamen of zich pas nadien hebben voorgedaan, en dat zij de uitkomst van de zaak potentieel kunnen beïnvloeden.

Verzoeker benadrukte, tijdens zijn eigen verzoek tot internationale bescherming, de persoonlijke vrees die hij heeft bij een terugkeer naar Eritrea.

Hij haalde, onder meer tijdens zijn persoonlijk onderhoud, aan dat hij vreest voor zijn toekomst en zijn leven bij een terugkeer naar Eritrea omwille van zijn langdurig verblijf in Europa en de westerse normen en waarden die hij zich eigen heeft gemaakt. De identiteit van verzoeker staat haaks op de situatie in Eritrea.

Verzoeker is langdurig afwezig gebleven uit Eritrea en integreerde zich volop in België (tijdens zijn “vormende” jaren). Verzoeker werd geboren buiten Eritrea. Nooit eerder verbleef verzoeker in Eritrea. Verzoeker verblijft ondertussen in België. Verzoeker groeide in België verder op. De minderjarige is derhalve een jonge, minderjarige met geen contacten in Eritrea.

Hij is afhankelijk van zijn familie om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Verzoeker wijst er in het bijzonder op dat hij bij een terugkeer naar Eritrea dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen kinderen genormaliseerd is. Hij bevindt zich bovendien in een erg zwakke (kwetsbare) situatie, zowel op sociaal als economisch vlak. Hij is compleet niet-vertrouwd met de samenleving in Eritrea. De minderjarige heeft een erg westerse levensstijl ontwikkeld doorheen zijn langdurig verblijf in België.

Verzoeker maakt zijn verdere volwassenwording – een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd – door buiten Eritrea en in België. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor verzoeker zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, zelfs onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Uit de stukken uit het dossier en de verklaringen van verzoeker blijkt dat significante personen in zijn leven hier in België zijn waarden en visies hebben beïnvloed en deze verder hebben ontwikkeld. De gekende documenten geven dan ook blijk van een zeer verregaande integratie van verzoeker in de Belgische samenleving.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvatting werd geconfronteerd. Er kan dan ook minstens worden aangenomen dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, vrije tijd en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jong persoon en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico, dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door westerse waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt.

Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Eritrea, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Eritrea. Verzoeker heeft door zijn langdurig verblijf in Europa en België geen ervaring of kennis over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving in Eritrea.

De vrees van verzoeker is daarnaast gericht op zijn langdurig verblijf in Europa, waardoor hij geacht wordt een zekere welstand tot stand te hebben gebracht (of minstens zijn familie) en hij een levensstijl heeft eigen gemaakt die afwijkt van de heersende cultuur in Eritrea. Hierdoor dreigt verzoeker het slachtoffer te worden van afpersing of ontvoering als jonge maar afhankelijke persoon.

Daarnaast geldt op grond van zowel het Unierecht als het Kinderrechtenverdrag de verplichting om het belang van het kind als een eerste overweging mee te nemen en om de beoordeling ex nunc en individueel uit te voeren.

Bovendien zijn de aangevoerde feiten wél relevant voor zowel de vluchtelingenstatus als voor subsidiaire bescherming. Een kind dat nooit in Eritrea verbleef, geen ervaring heeft met de samenleving daar en volledig buiten de Eritrese context werd opgevoed, loopt het risico om bij terugkeer als een “vreemde” te worden gezien. Die perceptie kan leiden tot vervolging op basis van toegeschreven kenmerken, zoals lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of het ontbreken van clan- of familie-inbedding.

Zelfs los daarvan kunnen de omstandigheden ertoe leiden dat het kind bij terugkeer ernstig risico loopt op schendingen zoals bedoeld in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, gelet op de hoge drempel om toegang te krijgen tot onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en bescherming tegen uitbuiting in afwezigheid van familie of documenten.

Bij kinderen wordt bovendien erkend dat de drempel voor een schending van artikel 3 EVRM lager ligt, juist vanwege hun kwetsbaarheid en afhankelijkheid.

Het argument dat de familie het kind de waarden en normen van Eritrea zou hebben bijgebracht, is speculatief en juridisch niet ter zake doend. Het gaat er niet om of het kind culturele kennis heeft meegekregen, maar of het daadwerkelijk toegang zal hebben tot effectieve bescherming, opvang en integratie in een samenleving waar hij zelf nooit deel van heeft uitgemaakt. Cultuurkennis is geen garantie voor bescherming en kan zelfs leiden tot verdere marginalisering wanneer gedrag of levensstijl afwijkt van de dominante normen ter plaatse. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had in

plaats van te steunen op veronderstellingen een concreet onderzoek moeten voeren naar de mogelijkheden voor opvang en naar de beschikbaarheid van documenten voor in het buitenland geboren Eritrese kinderen. Ook het recht van het kind om zelf gehoord te worden, is hier van groot belang. Indien in de vorige procedure zijn persoonlijke omstandigheden niet ten volle in aanmerking zijn genomen, vormt het naar voren brengen van zijn eigen ervaringen en huidige situatie reeds een nieuw element. Bovendien vereist de ex nunc-beoordeling dat de actuele context en recente gegevens over terugkeer en opvang van kinderen zonder banden met Eritrea worden meegewogen, wat in dit geval niet is gebeurd. Alles samen genomen kan niet worden volgehouden dat er geen nieuwe elementen aanwezig zouden zijn. De feiten die door de minderjarige naar voren zijn gebracht, zijn duidelijk relevant en hadden aanleiding moeten geven tot een hernieuwd, inhoudelijk onderzoek. Door het verzoek onontvankelijk te verklaren, heeft verweerder zowel de toepasselijke rechtsnormen inzake opvolgende verzoeken als de bijzondere verplichtingen die voortvloeien uit het belang van het kind miskend. De beslissing dient dan ook vernietigd te worden, zodat een volwaardige, individuele en kindgerichte beoordeling kan plaatsvinden van de nood aan internationale bescherming.

5. Ten overvloede wijst verzoeker er tevens op dat ook socio-economische overwegingen (zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

6. De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

Beoordeling

- 1.
- 2.

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44). Verder wordt elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om

internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans mutatis mutandis werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geschonden, dient erop gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal – en de Raad – in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

7. Verzoeker voert de schending aan van “*artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet*”. Hij hekelt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat over de beslissing om hem niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“*Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :*

[...]

3° *de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.*”

Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en verklaringen heeft afgenomen met betrekking tot zijn identiteit, reisweg en zijn asielmotieven (vragenlijst CGVS van 31 oktober 2025; verklaring DVZ van 31 oktober 2025). Aldus blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Verzoeker laat in het verzoekschrift na om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat kan geen schending van “*artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet*” worden aangenomen.

8. Op 23 oktober 2019 hebben verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 27 januari 2020 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek ten aanzien van verzoekers beide ouders, dewelke bij arrest van 17 juli 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden vernietigd (RvV nr. 238 740 van 17 juli 2020). Na grondig onderzoek nam de commissaris-generaal op 5 augustus 2021 ten aanzien van verzoekers beide ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers ouders dienden een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad, die op 24 november 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming (RvV nr. 264 197 van 24 november 2021).

Op 1 december 2021 werd in verzoekers eigen naam een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 5 mei 2022 nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen op 27 oktober 2022 (RvV nr. 279 649 van 27 oktober 2022). De Raad achtte niet aannemelijk dat verzoeker in geval van terugkeer naar Eritrea in de gevangenis zal worden gezet omwille van de illegale uitreis van zijn ouders, noch dat hij gedwongen zal worden legerdienst te doen, noch dat hij er niet naar school zou kunnen gaan. Verzoeker diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

9. Op 11 augustus 2025 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. In navolging van verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker en verzoekers moeder naar aanleiding van onderhavig volgend verzoek bijkomende verklaringen hebben afgelegd die deels steunen op de motieven die reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek werden uiteengezet, met name dat er geen goede scholen zijn in Eritrea.

Verzoekers bewering dat hij in Eritrea niet zo goed kan studeren als in België en dat zijn ontwikkeling achteruit zal gaan betreft in wezen louter een herneming van de asielmotieven die reeds in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek werden uiteengezet. Zoals in het kader van vorig beschermingsverzoek werd opgemerkt volstaat het gegeven dat er een mogelijks verschil is in onderwijskwaliteit niet om in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen (*cf.* RvV nr. 279 649 van 27 oktober 2022).

10. Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat hij vreest voor zijn toekomst en leven bij terugkeer naar Eritrea omwille van zijn langdurig verblijf in Europa en de westerse normen en waarden die hij zich eigen heeft gemaakt. Hij wijst erop dat hij buiten Eritrea geboren is, in België is opgegroeid en zich volop in België geïntegreerd heeft.

In casu volstaat het niet om zeer algemeen op te merken dat verzoeker reeds lange tijd in België verblijft, zich geïntegreerd heeft in België en zich westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, waar hij, zich beperkend tot enkele algemene en beknopte beweringen, echter in gebreke blijft. Verzoeker haalt

onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zo verzoeker in dit verband verder stelt dat hij in Eritrea dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen kinderen genormaliseerd is, blijft hij bij een loutere bewering die hij niet onderbouwt met concrete informatie, laat staan dat hij concreet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk geconfronteerd zal worden met geweld bij terugkeer naar Eritrea.

Ook waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij door zijn langdurig verblijf in Europa een zekere welstand zal worden toegeschreven en hierdoor het slachtoffer van afpersing of ontvoering zal worden in Eritrea, komt hij niet verder dan losse beweringen en veronderstellingen die hij allerm minst weet concreet aannemelijk te maken.

11. Waar verzoeker wijst op het belang van het kind, merkt de Raad op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch dat verzoeker er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van verweerder.

Verder dient erop gewezen dat de commissaris-generaal oordeelde "*Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast*", waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met het Kinderrechtenverdrag.

12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS